

ollin, kui ta jummalaga jättis; nüüd on jubba katsummendwiis aastat taggasi, kui ta ülle Rheini-jõe esite Trasburgi linna läks, kust ta weel mõnne torra koju kirjutas, agga sealt jädil polle meie ennast midagi temmast kuulnud.“ „Teie ütlesite, et teie weel omma onnu mäletate; kas teie tedda weel tunnete, kui temma teie ette astus?“ „Ma arwan küll; agga miks teie sedda mo käest küsite ja watate ni tähtsalt mo peale?“ „Jesep, kas sa ei tunne mitte ennast omma onnu Eudwid?“ „Helde Jummal, on se võimalik?“ hüdis tefäija siltawega. „Oh Jummal, sinu teed on immetlikud! Nüüd ma tunnen tõeste: Sedda surem hädda, sedda liggera ta Jummal omma abbiga!“ Nüüd hakkas onnu omma wenna poja ümber taela, ja siis hakkasid juttustama. Perrenaene seisis immetelledes kahhe õnneliku suggulaste jures ja ei sanud mitte arru seist mis näggi. Ka soldat Oswalt, jes tuppa astus, panni esite sedda immet, agga sedda surem: olli temma rõöm, kui waene tefäija tedda omma onnu jure kutsus ja tedda enese abbi-mehets willetjuses nimmetas. Nüüd rätis onnu Jöts neile, et temma ommas selli põlwes olli wae-selt prantsuse linna tulnud, agga Summala abbiga, nende aastate sees omma hõlendamise läbbi enesele piisut taggawarra korjanud. Wimaks olli ta Ruangi linna sattunud, kus ta enesele majapidamist asjutanud, ja Jummal olli tedda nõnda õnnis-

tanud, et nüüd üls suur sulus tellapood temma omma olli, ja et ta palju töteggijatele tööd ja leiba andis. Kui ta omma wenna poja willetjusest kulis, ja et ta Amerika male tahtis minna, laitis ta sedda nõu kõrwaste ärra. Ta tulletas ta mele pühha Daweti sõnna: „Joda Jehowa peale ja te head, ella ommal maal, ja toida enast rahhu sees.“ Paul 37, 3 — ja ütles: „hulkuja inimene on kui werew kiwi, kelle peale sammast ei kaswa. Jubba sa olled sest wähhemast rändamisest seie, omma ellumaja luggu ärra pillanud, isse omma naese ja lapsaga willetjuse siise sattunud. Eähäd sa nüüd logguni laugele, kus sul juggulast egga sõbra, ei kirrikut, ei õppetajat egga omma ma inimest ei olle, kus umbteelne rahwas sinu peale ei wata ja kus sa nende woõra usja pärrast ülsi pead Jummalat tenima, — et sa siis olle õnnetu; ilma kattusse warjuta, ilma töta, woõraste hulgas, ja ilma rahhahoppikata.“ Sepärrast lubbas onnu temmale rahha anda, et ta lähhaks Hawre linna, naest ja last ärra toima, ja tulleks siis Ruangi linna taggasi ja jääts onnu jure tõle, kus ta ellu otjani omma iggapärawast leiba leiats. Õnnelik mees lubbas sedda tännuliku melega, ja Oswalt jättis tedda Jummalaga, Jesandat tännades, kes kõi head waesele ni immetikult walmistanud. Nüüd ta teadis ka mispärrast ta lubba ei sanud, Pariisi linna minna, ja tundis ärra, et